

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Juli 1892.

41de Aargang.

Tale af Eldste Charles W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, Sondag den 15de Maj 1892.

Jeg er blevet opfordret til at tale til Førfamlingen denne Eftermiddag og jeg fremstaaer med Glæde, men paa samme Tid med en Del Angstelighed, for at udføre dette ansvarsfulde Øverv. Bore Brodre i Almindelighed blive betagne af saadanne Følelser, naar de opfordres til at tale i dette store Førfamlingshus, da det ikke er vor Skif, paa Forhaand at berede nogen Prædiken. Derfor, lig mine Brodre, som fra Tid til anden indtage denne Blads, er jeg nødsaget til at stole paa de Førfamledes Tro og Forbønner, men, frem for Alt, paa den Helligaand, hvilken jeg haaber og beder maa hvile over mig, og over alle de Tilstede værende, saa at vort Sind kunde være oplyft og vore Hjerter modtagelige for Sandheden, saa at vi i Fællesskab kunde forstaa det, som Aanden maatte bringe til vor Opmærksomhed.

Som det er vor Skif, have vi forsamlert os paa denne Herrrens Dag, for at deltagte af den hellige Nadvere, for

at dyrke Gud og synde Lovsange til hans Prism, samt for at blive belært — for at drage vort Sind bort fra det verdslige Liv og nærmre os Gud vor Fader og hans Son, Jesus Kristus, for der ved at modtage fornhede Kræfter til at gaa fremad i det Lysh, som er aabenbaret til os, for Opbyggelse i vor hellige Tro.

De Sidste-Dages Hellige er et religiøst Samsund, som tror paa Gud, den samme Gud, som saa ofte er hentydet til i den hellige Skrift, Bibelen; de tro paa Jesus Kristus; de tro, at Jesus af Nazareth var Guds Son; de tro ogsaa, at alle Mænd og Kvinder som bo paa Jorden ere Guds Sonner og Døtre; men i Særdeleshed tro de paa Jesus Kristus som Guds Son, som Guds eenbaarne Son i Kjødet. De tro ogsaa, at ved Lydhed mod de Bud og Befalinger som Herren giver gjennem Jesus Kristus, alle Menner kanne frelles; at uden Lydhed mod disse Bud, vil Ingen være i

Stand til at frelses og opføjes i Faderens Nærverælje. De Sidste-Dages Hellige tro, at i disse Dage, i dette, det nittende Aarhundrede, Gud har efter aabenbaret sig for Mennesker paa Jordens, ligesom han gjorde for dom; at Jesus Kristus, som led Doden paa Korset, har vist sig for Mennesker i Kjødet, og at han har gjenoprettet sin Kirke paa Jordens i den samme Orden, og efter den samme Plan, som han oprettede den, da han selv levede paa Jordens i Kjødet.

Vigeledes tro de Sidste-Dages Hellige, at der er kun eet Jesu Kristi Evangelium, een sand Religion, og at dersom Nogen onser at modtage Guds Belsignelser i dette Liv, og at bo i hans Nærhed og myde en Fyldelse af hans Hærlighed i det tilkommende, maa de adlyde dette ene Evangelium. Paa samme Tid tilstaa de alle Mennesker, alle Begne, den Rettighed, at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende; at dyrke ham paa den Maade, som for dem synes bedst; at tro det, som stemmer overens med deres Dommekraft; at oprette religiose Samfund; at offensliggjøre deres Anstuelser; at prædike det, de tro at være rigtigt; at opbygge og vedsligeholde deres Foreninger i Følge deres bedste Skjøn for Menneskeslægtens Bel; at være aldeles frie, saa vidt som Samvittigheden angaar, i at sprede Principer, som de tro at være rigtige, — det gør intet til Sagen hvor urigtige eller vildfarende, disse Principer mulig betragtes af Andre; og at udføre Alt, som er anset for at være Religiøst, for saa vidt, de ikke derved gøre Indgreb i Andres Rettigheder.

Der er næsten Mange tilstede i denne Forsamling, som ikke hænder noget til vores Værdonime, skjønt Alle have uden Twivl hørt Noget om de Sidste-Dages

Hellige, eller „Mormonerne,” som de i Almindelighed kaldes. Mange af de Tilstedeværende have uden Twivl ogsaa hørt mange taabelige Fortællinger, og en Mængde vildsledende Historier angaaende os, thi jeg ved, at mange falske Rygter have været i Omlob, og urigtige Fremstillinger uden Tal have været frembragte angaaende os, vor Tro, vore Hensigter, vor Vandel og Marsagen hvorför vi ere her i Bjergetnes Dale. Disse falske Angivelser ere blevne udspredte overalt i Verden, og de Sidste-Dages Hellige have lært ved Erfaring, at Løgn spredes langt hurtigere end Sandhed, og at Løgn ofte er modtaget med mere Beredvillighed end Sandhed.

Verden kalder os „Mormoner;“ dette er ikke Navnet hvorved vi skulde hændes. Vi læse i det nye Testamente om, at Jesu Kristi Disciple, Medlemmerne af hans Kirke i tidligere Dage, først kaldtes de Kristne i Antiochien. Jeg ved ikke hvor eller naar de Sidste-Dages Hellige blevne først kaldte „Mormoner,“ men dette er Navnet, hvorved Verden i Almindelighed hænder dem, fordi de tro paa Mormons Bog; sandt nok, de tro paa hvad Mormon skrev, men de tro ogsaa paa hvad Paulus, Peter, Jakob og Johannes skrev; det vilde derfor være lige saa rigtigt at opkalde dem efter disse Mænds Navne.

Men vor rette Benævnelse er: „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.“ Det er Kristi Kirke, oprettet efter hans Undervisning, og vi kaldes Sidste-Dages Hellige, for at vi funne hjelnes fra de forrige Dages Hellige. Dersom vi maa tro Bibelen, baade det gamle og det nye Testamente, var „Hellige“ den rette Benævnelse for Medlemmerne af Kristi Kirke i gamle Dage. De, som tro paa Gud og holde hans Bud, de, som adlyde hans Evangelium.

gelium og leve efter Sandhedens Principer kaldes Hellige; og det er ikke alene vort Ønske at kaldes Hellige, men vor Altræ er, at leve som Saadanne. Vi paastaa ikke at være meget bedre end andre Folk i Verden, men vi ere sammenknyttede i Jesu Kristi Kirke for at blive Hellige, og for at beredes til at leve i Guds Nærhed, og nyde den Glæde, at være sammen med ham og hans Søn Jesus Kristus, saa vel som med alle de Gode og Edele, som ville frelses i hans Hærlighed.

Da der maaſte kunde være nogle tilstede, som ikke ere bekjendte med vor Lære, vil jeg op løse vores Trosartikler stillet i Orden af Profeten Joseph Smith:

De Sidste-Dages Helliges Trosartikler.

1. Vi tro paa Gud, den evig Fader, og paa hans Son Jesus Kristus, og paa den Helligaand.

2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse.

3. Vi tro, at alle Mennesker formedlet Kristi Forsoning kunne blive freste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.

4. Vi tro, at disse Ordinanser ere:

1) Tro paa den Herre Jesus Kristus.

2) Omvendelse.

3) Daab ved Begravelse i Bandet til Syndernes Forladelse.

4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere rettelig bemyndigede til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanser.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige

Kirke, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hørder, Lærere og Diafoner.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Bebømmelse af Alander, Profeti, Alabenbaring, Syner, Helbredelse, Tungemaal og Udleggelse af Tungemaal o. s. v.

8. Vi tro paa Guds Ord saaledes som det er nedskrevet i Bibelen for saa vidt som det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog.

9. Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Gjenbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regjere paa Jorden i et tusind Aar, og at Jorden vil vorde fornhet og saa den paradisiske Hærlighed.

11. Vi fordre den Rettighed usforstyrret at dyrke Gud den Utmægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indromme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, cere og opretholde Lovene.

13. Vi tro, at enhver bor være retskaffen, sandbtru, lyst, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Gud til Alle. I Sandhed vi kunde sige med Paulus, vi „tro Alt,“ vi „haabe Alt,“ vi have udstaet Mæget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive

i Stand til at „udholde Alt“. Vi estertragte Alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Dersom disse vore Trosartikler vare mere udsprede i Verden og forstaaede af vore Medemennesker, tror jeg, at de fejlagtige Begreber, som mange maaſſe have angaaende os vilde rettes betydelig.

Som jeg før sagde, tro vi, at der er kun een sand Religion. Dette tro vi fordi, at der er kun een Gud, som Jordens Indbhggere skulde tilbede, og naar de tilbede Nogen anden end denne ene og sande Gud, ere de Afgudsdyrkere. Vi tro, at denne eneste, sande Gud har en Religion, som han ønsker Jordens Indvaanere at leve efter; at, som en Rettetfør for sine Born, aabenbarede han for dem denne sin Religion i for-dums Dage, og ligeledes har han paanh aabenbaret den i disse sidste Dage. Gud, den Evige, den alvise Skaber, vilde paa ingen Maade berede Hundredevis af forskellige Religioner til at forvirre Menneskene med. Da der er blot en sand Gud for Menneskene at tilbede, kan der kun være een sand Religion, eet sandt Evangelium; paa den samme Tid har alle Folk paa Jorden deres Frihed til at modtage denne Religion, eller at oprette andre Religions-samfund, efter deres eget Godtbefindende. Men Enhver maa svare for sig naar den retfærdige Gud skal dømme Menneskene efter deres Gjerninger. De, som forlaſte det sande Evangelium, ville aldrig hverken i denne eller den tilkommende Verden opnaa de Belsig-nelser, som de vilde have modtaget, dersom de havde adlydt samme. Men vi tro, at der vil gives et Tidsrum i enhver Mands og Kvindes Liv, enten i denne Verden eller den tilkommende, naar de ville have Anledning til at faa Forstand paa det sande Evangelium,

thi vi tro, at Mennesket er udodeligt; at Menneskets Land vil leve naar Legemet nedlægges i Graven; at Legemet vil opſtaa fra de Døde, og, at i det opstandne Legeme skal Enhver staa frem for Herren paa Dommens Dag; „thi os bør Alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som fæt er ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten Godt eller Ondt.“ (2. Cor. 5, 10.) Vi tro ikke, at vor Tilbærlelse paa denne Planet er hele vort Liv, eller at den er det eneste Sted, hvor Guds Maade kan naa hans Skabninger; men vi tro, at Guds Maade er over al hans Gjerning, at hans Magt strækker sig over hele Universet, og at han har Omsorg for alle sine Born, faa at hans Sandheds Lys kan gjennemtrænge Mørket, og at hans Frelſe kan naa til enhver af hans Skabninger, som vil freſses; at de, som ikke have haft Anledning til at høre og forstaa dette eneste, sande Evangelium medens de vare her i Kjødet, ville faa Anledning til at høre og annamme eller forlaſte det herefter, efter at de ere indgaaede til de mange Boliger, som ere beredte for Menneskernes Born naar de gaa hisset.

Vi tro paa en „forklarlig Frels-ningsplan;“ at Herren har beredt en saadan Plan, og at han er Øphav til al sand Tro; at sand Religion kommer fra Gud nedad til Mennesket, og ikke fra Mennesket opad til Gud; at, sjøndt Menneskene maatte oprette mange religioſe Samfund, maa den eneste og sande Guds freſsende Plan komme fra Gud og fra hans Søn Jesus Kristus. Vi tro, at Kristus og Faderen ere En; ikke een Person, men een i Sind, een i Land, een i Lærdomme, een i Prin-cipier, een i alle Ting, i hvilke to eller flere Individider kunne være aldeles og fuldkommen forenede.

Der Jesus kom op af Vandet, efter at han var dobt i Jordans Flod talte Faderen fra Himmelten, sigende: „Denne er min Son den Elskelige i hvilken jeg har Behagelighed,” idet den Helligaand neddalede paa Jesus i en Dues Skikkelse. Dette beviser, at Faderen og Sonnen ere to forskjellige Individer, endskjønt de ere eet i alle Egenskaber, og i Alt, som det er muligt for forskjellige Personer at være eet; derfor, Guds Evangelium er Jesu Kristi Evangelium og Jesu Kristi Evangelium er Guds Evangelium. I den hellige Skrift staar der skrevet, at Jesus sagde: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte; dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal hjælde, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.” Saaledes lære vi, at den sande Religion kommer fra Gud, gennem Jesus Kristus, og alle Mennesker kunne frelses ved at adlyde dens Principer; ja Alle, undtagen Fortabelsens Born, ville en Gang frelses ved det ene Evangelium. Ligesom Kristus prædikede Evangeliet for Menneskene i Kjødet medens han vandrede her paa Jorden for sin Korsfæstelse, saa ogsaa, der han var dræbt, og medens hans Legeme laa i Graven gif han „bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som forдум vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes.“ (1. Pet. 3. 19. 20.) Den samme Apostel fortæller os, at Jesus prædikede det samme Evangelium for Aanderne, som vare i Forvaring, som han prædikede for Mennesker i Kjødet: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dommes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ (1. Pet. 4. 6.) „Han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter

Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring.“

Dette er et af Principerne i vor Tro, og vi forvente, at den Tid vil komme, naar alle hedengangne Hedninggenerationer, som ikke have hørt om Jesus Kristus, ville høre Evangeliet prædikes for dem i Aanden, ligesom de gjorde, som levede paa Jorden før Jesu Dage. Tænk paa de Millioner af Døde, som have forladt dette Liv i Vantro — og som for en stor Del ikke selv have været Marskag dertil, men paa Grund af deres Forsædres Bildfarelser. Ifølge vor Tro, vil enhver af disse faa Evangeliet at høre. Da alle Mennesker skulle dommes efter Evangeliet, er det ogsaa nødvendigt, at Alle skulle høre det. „Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen som prædiker? Men hvorledes skal nogen prædike dersom de ikke blev sendte?“ (Rom. 10. 14. 15.) Men de maa sendes af Gud, ikke af Mennesker; Mennesker have Retighed til at prædike, til at holde Foredrag, og til at offensliggjøre og udspredde deres Anstuelser og Meninger, men for at nogen Mand kan prædike Guds Evangelium og forvalte dets Ordinanser, maa han først faldes dertil af Gud; han maa modtage sin Beskikkelse, sin Ordination og sin Myndighed fra den eneste rette Kilde, thi ellers vil hans Forvaltning være uden Gavn; og Tiden vil komme, naar Jesu Ejendom, kaldte, ordinerede og beskikkede dertil, ville, lig deres Mester, besøge de Tusinder og Millioner, som ere Døde, og forkynne Fredens Evangelium for dem. Paa denne Maade vil Profeten Esais’ Spaadom gaa i Opfyldelse, der han siger: „Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemmøge de Højes Hør i det Hoje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle

samles tilhøbe, som Fanger samles til en Hule, og blive inddelukte i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjem-søgte." (Es. 24, 21. 22.) Ligesom Kristus gif „til at kundgjøre et godt Budskab for de Fattige, . . . til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Fængne Frihed, og for de Bundne Lossladelse, til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor Guds Hævns Dag," som Profeten Elias omtalte, saa ogsaa ville Herrens Tjenere, iførte med Fuldmagt og Myndighed dertil fra Himmelnen, prædike Evangeliet for „enhver Skabning“ indtil „i Jesu Navn skal hvert Ænce bøje sig, deres i Himmelnen og paa Jordene og under Jordene, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ere.“

Dette er det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige tro paa. De ere ikke saa inøvere og indskrænkede i deres Anskuelser, som Nogle forestiller sig at de ere. Det Evangelium, som vi have modtaget, strækker sig til hele Menneskesslægten. De, som have levet paa Jordene i forrige Dage, de, som bo blandt Jordens Nationer i Dag — Hedninger, Kristne, Mahomedanere, Jøder, alle Folk alle Begne — ville en Gang have Anledning til selv at modtage eller forlæste det frelsende Budskab, aldeles efter deres egen personlige Handlefrihed.

Vi tro ligeledes, at i dette ene Jesu Kristi Evangelium, er der Love, Ordinanser og Forskrifter, som maa efterleves, førend Belsignelserne kunne mydes. Vi tro, at enhver Belsignelse er afhængig af en vis Lov. Enhver Lov har sin tilsvarende Belønning, og ligeledes en tilsvarende Straf. Den, som adlyder Loven, vil modtage Belønning, eller blive velsignet deraf; den, som ikke adlyder Loven, vil ikke

modtage Belsignelsen. I denne Henseende er der ingen Persons Anseelse; Loven tjender ingen Yndlinger, thi Lovsprincipet er fastsat, og Myndighed mod Loven fordres af Enhver. Den, som med frit Forstet forlæster Guds Lov og som ikke vil oplade sine Øjne for Sandhedens Lys, eller prøve paa at modtage og fatte den, er under stort Ansvar og vil blive straffet for sin Forsommelse i denne Retning.

Som jeg har læst i de Sidste-Dages Helliges Trosartikler, ere Begyndelses-Principerne i dette Evangelium: Tro paa Gud og paa Jesus Kristus; Omvendelse fra Synd; Daab til Synds-forladelse, og Haandspaalegglelse for Modtagelse af den Helligaand; og den, som annammer disse første Principer vil modtage Linje paa Linje og Bud paa Bud, Videt her, Videt der, indtil han er fuldkommen i gode Gjerninger.

Uden Tro er det umuligt at behage Gud, thi uden den kan Ingen rettelig nærme sig ham. Det er ved Tro, at vi modtage Guds Belsignelser, ja, enhver Belsignelse, som tilhører Jesu Kristi Evangelium; og uden Tro er der ingen sand Religion. Denne Tro maa ikke alene være Sindets Bisfalde i at Gud lever og at Jesus af Nazareth var hans Son, men et i Sjælen levende Princip, som kvæges og trives ved Ordets Forkydelse. Tro paa Gud kommer ved at høre Guds Ord; naar Ordets prædikes med Myndighed, under den Helligaands Kraft og Indflydelse, vælkes Troen i Menneskets Sjæl, og høreren ledes i Sindet tilbage til Gud, samt indgydes Tro paa Jesus Kristus. Dersom den, der har modtaget denne levende Tro, vil stride fremad, og ved dens Hjælp udføre Troens Gjerninger — thi Skriften siger, at „Tro uden Gjerninger er død“ — vil han finde det næste Skridt ad Evangeliets Sti,

nemlig, Omvendelse; dermed menes, ikke blot en Græden og Anger over begaaede Synder, men en bestemt Beslutning til, ved Guds hjælp at gjøre det, som er ret i Fremtiden; at omvende sig fra det onde, at forsage Bildfarelser, at forlade alt, som er Daarligt og Umyttigt, og at tage fat paa det, som er Godt og Sandt; dette er sand Omvendelse.

Ikke førend et. Menneske saaledes tror og har omvendt sig er han færdig til at annehmen Daab til sine Synders Forladelse. Ved Daab forstaa vi at blive begravet i Vand i Lighed med Jesu Død og Begravelse, og at opstaa af Vandet i Lighed med hans Opstandelse. Ikke, at Syndsforsladelse erholdes ved at legemet vaskes i Vand, eller ved noget Sanseligt; Syndsforsladelse kommer fra Gud ved Jesus Kristus idet han døde for vores Synder, hvorved han tilvejebragte Forsoning for Menneskeslægten; men hvad Menneskenes personlige Overtrædelser angaar, strækker denne sig kun til dem, som ville adlyde hans Bud, medens Kristi Forsoning er fuldkommen for Enhver, med Hensyn til vores første Forældres Overtrædelse, hvilken i Almindelighed kaldes Arvesynden. „Thi ligesom Alle ds i Adam, saa skulle og Alle lebendegjøres i Kristo.“ (1. Cor. 15, 22.) „Alt saa, ligesom der ved Gens Falz kom Fordommelse over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa ved Gens Retsfærdighed komme over alle Mennesker Retsfærdiggjørelse og Liv.“ (Rom. 5, 18.) Herbed forstaa vi, at Kristi Forsoning skal bringe Liv — Legemets Opstandelse — til den Daarlige saa vel som til den Gode, til Træl og Fri — til hele Menneskeslægten. Enhver Son eller Datter af Adam, som lider Døden paa Grund af Adams Synd vil opstaa fra de Døde formedelst Jesu Kristi Retsfærdiggjørelse og Forsoning, men med Hensyn til

vore egne personlige Overtrædelser, de Synder, vi selv have begaaet, maa vi, for at kunde modtage Syndsforsladelse, adlyde Jesu Kristi Evangelium. Kristus døde for Adams Overtrædelser uden Betingelse; han døde for alle Menneskers personlige Overtrædelser paa Betingelser; disse Betingelser ere, at vi adlyde hans Bud, annehmen hans Evangelium. Naar den omvendte Troende nedstiger i Vandet med En, som har Myndighed til at handle i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn, og bliver af denne bemyndigede Herrens Ejner begravet i Vandet i Lighed med Kristi Død og Begravelse, og oprejst fra den vaade Grav i Lighed med Kristi Opstandelse, modtager denne omvendte Troende Syndsforsladelse formedelst Myndighed mod denne Ordinanse. Tilgivelse kommer fra Gud ved Jesus Kristus, og erholdes ved Daab; denne Daab er den, som Jesus indstiftede. Mennesker have indstiftet forskellige Maader at dobe paa. Men vi have een Herre, een Tro og een Daab, nemlig Omvendelsens Daab til Syndsforsladelse, og den, som tror og har omvendt sig fra sine Synder, og som modtager denne Daab paa denne Maade undergaar ved Guds Kraft en Gjensættelse. Det Gamle er udslettet; Alt er Nyt; renset ved Daabens Vand opstaar han for at vandre i et nyt og et helligt Levnet, og om end hans Synder vare rede som Skarlagen, ere de blevne hvide som Sne. Han staar som et nyfødt Barn for sin Skaber og Gud, da alle hans forbligangne Synder ere udslettede. Han er da beredt til at modtage den Helligaand; denne kan ikke bo i urene Templer; ved Haandspaaæggelse af dem, som ere kaldte af Gud og bemyndigede af ham meddeles den Helligaand til den dochte, omvendte Troende.

(Fortsættet.)

Den 1ste Juli 1892.

Kristi Kirke.

Kristi Kirke er blevet oprettet paa Jorden som en fuldkommen Organisation. Dens Grundlægger er Herren, den Almægtige. Dens Embedsmænd ere bestemte af ham. Han har tilskjendegivet, hvilke og hvor mange Embeder der skalde være i hans Kirke, samt anvisit dem deres Pligter og alle deres Funktioner. Kristi Kirke, som den nu er paa Jorden, er organiseret nøjagtig paa samme Maade som i forrige Dage, da den var paa Jorden. Dersom dens Optegnelser indeholdt alle Omstændeligheder forbundne derved, vilde en Sammenligning af de to Samfund — Jesu Kristi Kirke af de forrige Dages Hellige og Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige — fremvise deres Lighed med hverandre i enhver Henseende. Det hellige Præstedømme indbefatter de samme Embeder nu som da, og den Myndighed og Magt, som Præstedømmets Embedsmænd indehaver, ere de selv-samme i Dag, som de var i forrige Dage. Når Tiden kommer, at de, som nu ere iflædte Præstedømmet, skal have det Privilegium, at indgaa i deres Selskab, som holdt Præstedømmet i gamle Dage, ville de staa paa lige Fod. Begge disse Tidsaldres Embedsmænd, som have holdt samme Grad af Præstedømmet, ville have en tilsvarende Myndighed, og deres Erfaring vil have en slaaende Lighed.

Ankomst af Missionærer.

Den 20de Juni ankom følgende Brødre fra Utah via Liverpool: Adam Petersen, Peter C. Geertson jun. og Nephi H. Nielsen, Huntsville; James Anderson, John Johnson, Logan; samt C. A. Carlquist, Ludvig S. Hansen og John L. Johnson, Salt Lake City.

Vi bryde disse vore Brødre hjertelig velkommen, og nedbede Herrens Bel-signelse over dem i deres ødle Foretagende, at virke for Sandhedens Sag.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste L. Person fra at arbejde i Stockholms Konference,
Eldste Edw. Berg fra at arbejde i Christiania Konference.

Beskikkelse.

Eldste C. A. Carlquist beskilles til at arbejde i Göteborgs Konference;
 Eldsterne Adam Petersen og James Anderson beskilles til at arbejde i Københavns Konference;
 Eldsterne Peter C. Geerthon jun. og John Johnson beskilles til at arbejde i Aarhus Konference;
 Eldste Nephi H. Nielsen beskilles til at arbejde i Aalborg Konference;
 Eldste John L. Johnson beskilles til at arbejde i Christiania Konference;
 Eldste Ludwig S. Hansen beskilles til at arbejde i Skåne Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edw. H. Anderson,
 Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Andreas Engberg skriver i et Brev fra Salem, Utah, den 12te Maj: „Foraaret her har været langvarigt, og vi have haft megen Regn. Udsigterne for Frugt og Jordens Grøde overhovedet ere gode. Marken er nu iført en Dragt, saa „at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt.“ Markernes og Havernes Duft er forfriskende. Mange raabe „knappe Tider“ paa Grund af den her herskende Pengetrang, men vi have een stor Belsignelse: Her er Overslodighed af Fødevarer, og da vi ere bosatte i et af de bedste Lande i Verden og i en Egn som denne, med dens klare Luft, dens nervestyrkende Bjergvinde og rislende Vandstromme, have vi i Sandhed Meget at være taknemmelige til Gud for. Men Utahs Befolning behøver at lære Meget endnu i huslig saa vel som i politisk Økonomi, for at kunne gjøre den bedste Brug af den Overslod af Verdens Goder, som Gud har skjenket og skjenker dem, og det er mig en Glæde at se de store Skridt, som i disse Retninger ere tagne i den senere Tid. Vi som et Folk behøve ikke at være fattige; vi ere rigelig vesignede og have en saa stor Mission at udføre i at virke for Guds Sag, at jeg anser det som vor Pligt, at „aagre“ med det Pund, som er anbetroet os, saa at vi kunne være behjælpelige med at bygge Templer og andre Gudsdyrkelseshuse, at afhjælpe Nød, at være i Stand til at række vores trængende Brødre og Søstre i Babylon en hjælpende Haand, saa at de kunne samles med Guds Børn, og at vi selv kunne være uafhængige og ikke i Gjeld for Livets Nødvendigheder.“

Præsident Carl G. Anderson, Göteborg, skriver fra Norrköping den 11te Juni: „Jeg forlod Göteborg den 18de Maj for at besøge Konferencen, og indtil Nærværende har jeg afholdt mange Forsamlinger, blandt andre en i Motala, hvor mange Flere, end jeg havde ventet, gave Møde. I de forskellige Forsamlinger vare mange Hundrede Mennesker tilstede; en stor Del af Guds Land var os tildelt, og mange Spørgsmaal angaaende vor Tro blevet besvarede af Broder Borgeson og mig. Jeg besøgte Mange ude paa Landet, og ved min Tilbagekomst

modtog jeg en Indbydelse til at tale ved en Højtidsfest hos Good Templars. Festen blev holdt i Skoven, og jeg talte en Time. Efter Modets Slutning havde jeg en god Anledning til at besvare Spørgsmaal og mildne Folks Fordomme angaaende os. Jeg er vel paa Legem og Aland, og føler en Glæde i at virke for Guds Værk."

Eldste M. Petersen skriver fra Aalborg den 13de Juni: „Jeg er glad ved at meddele, at her i Aalborg gaar Evangeliet fremad. Mange Fremmede undersøge vor Lære for Nørvarende, saa vi have stort Haab om at udføre et godt Arbejde her i denne Sommer i at bringe Mange til at kjende Sandheden.“

Præsident Joseph Christiansen, Aarhus, skriver den 15de Juni: „Jeg var i Grenaa paa Besog sidste Søndag, og fandt, at de Hellige der ere ivrige i deres Pligters Udøvelse; Enighed og Fred raader blandt dem. Vi havde det Privilegium at indlemme en Søster i Kirken, medens jeg var der. Forsamlingerne ere vel besøgte, og blandt Tilhørerne findes mange Fremmede.“

Brev fra Præsident John Swenson, Malmö, og Eldste Olof Monson, skrevet i Christianstad den 15de Juni, erfare vi, at Evangeliet nyder god Fremgang der. De skrive bl. A.: „Vi afholdt en god Førsamling i Kristianstad den 3dje ds.; den 4de rejste vi til Kvillinge og Dusby. Vi forbleve i den sidstnævnte By 3 Dage; under vort Ophold der indlemmede vi en Skolelærer og hans Familie — ialt 7 — i Kirken, samt velsignede 2 af hans Børn. Guds Aaland var rigelig udgydt over disse Mennesker. Vi forlode Dusby den 7de og ankom hertil den 8de Juni; siden den Tid ere 11 blevne tillagte Kirken ved Daab, og et Par har forlangt Daab i Dag. Gud skal have Gren for alt det Gode vi udfører. Eldsterne her arbejde utrættelig og med Iver for Evangeliets Fremme.

Konferencen i Christiania.

afholdtes den 21de og 22de Maj i de Helliges Førsamlingslokale, Østerhansgade Nr. 27.

Tilstede varre af Missionærer fra Zion: Edw. H. Anderson, Præsident over den skandinaviske Mission, H. F. Liljenquist, Præsident for Københavns Konference, Adolph. M. Nielsen, Missionær i Københavns Konference, Adolph Madson, Præsident for Christiania Konference, samt Eldsterne Nephi Andersen, Herman Knudsen, A. M. Israelsen, Edward Berg, H. A. Pedersen, Michael Johnson, P. Christensen, A. G. Christensen, Brynte

Anderson, John A. Andersen, James Eriksen, Joseph Folkman, Ole Olsen og Ole Sorensen jun.

Lørdag Aften Kl. 8.
Modet aabnedes med at Koret sang Salmen:

„Vor Gud vi til Dig raabe.“
Bon af Eldste H. A. Pedersen.
Salmen:
„Evigheds Bagt nu er frembragt“
blev assungen.
Præsident A. Madson ønskede alle de Tilstedevarende Velkommen. Han følte sig taknemmelig til Herren for at

vi kunde samles til Konference under saa gunstige Omstændigheder; kunde ikke med Ord udtrykke sin Glæde over, at alle Missionærerne var ved godt Hælbred, efter deres, for Manges Bedkommende, saa anstrengende Mission. Ønskede, at Herrens Land maatte være tilstede i denne Konference.

Eldste James Eriksen sagde, at det var uventet for ham at være den første Taler i Konferencen. Han følte sig glad og taknemmelig for denne Anledning at samles med Missionærerne og de Hellige i Almindelighed; bar sit Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet; paaviste, at de samme Værdomme, som lærtes af Jesus Kristus og hans Apostle, læres og praktiseres i denne Kirke. Taleren fremhævede flere Beviser for Nødvendigheden af guddomelig Fuldmagt til at administrere i Guds Riges Ordinanser. Han ønskede, at Herrens Værk maatte nyde Fremgang i alle Lande, og at hans Land maatte være tilstede i Konferencen.

Eldste Joseph Holzman bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og sagde, at han ønskede at arbejde med Fver og Midkjærhed for Udbredelsen af Evangeliets Principer.

Eldste Ole Olsen glædede sig ved at være tilstede i denne Konference; sagde, at de Ordinanser og Principer, som lærtes i Jesu Dage, ere lige saa nødvendige i disse Dage, da Gud er evig og usoranderlig. Ønskede, at Herren maatte bærsigne os.

Salmen:

„Om Guds Stad man taler herligt“ blev affjungen.

Eldste John A. Andersen følte sin Ufuldkommenhed til at fremstaa og tale, men stolede paa, at Herrens Land vilde styrke ham. Taleren fremhævede en Del af Sæltismens Værdomme, og

paaviste af Bibelen deres Urimelighed. Bar sit Bidnesbyrd om Guddommeligheden af Evangeliet.

Eldste N. C. Christensen udtrykte sin Tilsfredshed over at være samlet med de Hellige. Sagde, at det er nødvendigt for Enhver, at lære deres Mission paa Jorden at hende. Forklarede Bethydningen af Jesu Mission; ved den blev Adamis Fald oprejst, og Menneskeheden frigjort fra Forbandelsen. Menneskene ere ansvarlige for deres egne Synder, og deres Pligt er at tjene Herren.

Præsident Edw. H. Anderson glædede sig over at have denne Lejlighed, at være samlet med de Hellige her. Han havde lyttet med Opmærksomhed til de forskjellige Taleres Bidnesbyrd. Hentydede til Jesu Mission paa Jorden, idet han sagde, at Kristus ved sin Marthyrdød forsonede for Adams Synder, og ved sit prisværdige og guddomelige Levnet viste hele Menneskeheden den Vej, som de skulde vandre paa, for at naa evig Salighed i Gud vor Faders Rige. Fremhævede flere Principer af Frelsens Plan, saasom Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaa-læggelse o. s. v. Paaviste ved flere Eksempler, at Folket havde forandret disse Love, som vare nødvendige i Jesu Dage for at saa Borgerret i hans Rige. Bevidnede, at ingen Ting paa Jorden kunde glæde og lykhaliggøre noget Menneske mere end Evangeliets Principer. Ønskede, at Gud maatte hjælpe os til at vurdere disse Bærsignelser og staa trofaste indtil vores Dages Ende.

Salmen:

„Nu kommer Forløsning for Jorden“ blev til Slutning affjungen.

Takføjelse af Eldste Adolph M. Nielsen.

Søndag Kl. 10 Form.

Koret sang Salmen:

„Morgen'en saa dejlig oprinder paa ny.“

Bon af Eldste Brynte Andersen.
Salmen:

„Jeg ved, paa hvem jeg bygger“
blev assungen.

Eldste Michael Johnson var taknemmelig for den Bejlighed, han havde, at tale til de Hellige i denne Førsamling. Følte sig afhængig af Guds Land for at kunne sige Noget, som kunde være til Gavn og Opbyggelse. Sagde, at der kun var een Vej til Frelse og Salighed. Han var glad for det Vidnesbryd han havde modtaget angaaende Sandheden. Fremhævede Omstændighederne ved Vor Frelsers Daab i Jordans Flod; hans Ord, da han siger: „Saaledes bor det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er“, overthører os om, at det er nødvendigt for hele Menneskeslægten at adlyde dennne, og alle andre Ordinanser, som lærtes af Jesus og han Disciple, for at faa Arveret til Himmeriges Rige. Sluttede med at nedbede Herrens Belsignelse over de Førsamlede.

Eldste Edw. Berg talte angaaende Jordens Skabelse. Alt, da det udgik fra Skaberens Haand, straalede i Skjønhed og Ynde; hans egne Ord bekræftede dette, da han sagde: „Alt er saare godt.“

Adam og hans Hustru Eva vandrede i Hærlighed i Edens Have; Sorg, Bekymring og Død var aldeles ukendte for dem. Men da kom Djævelen i Slangens Skikkelse og forførte dem til at overtræde Guds Love, og deres Hærlighed forsvandt. Synd og Sorg kom ind i Verden, og al Skabningen blev underkastet Doden. Men Herren, som kendte sin vise Plan forud, havde bestemt et Middel til Oprejsning af dette

Fald, som vores første Forældre var Aarsag i. Dette Middel var Jesus Kristus, som kom i Tidens Midte og forløste hele Menneskeslægten fra evig Død, og oprejste i sin Hælhed Adams Falb. Taleren anbefalede de Tilstede værende at undersøge den Lære, som Jesus Kristus lært, og de vilde der finde Ledetraaden til Øpnaaelse af Salighed i Guds Rige. Bevidnede, at Jesu Kristi Evangelium læres i denne Kirke, og at Herren har gjengivet Fuldmagten til Jorden ved sine hellige Engle; at Mænd staar paa Jorden med Himmeriges Riges Nogler, og med Myndighed til at forvalte i Herrrens Sted paa Jorden. Ønskede, at Herren maatteaabenhæbre dette for de Oprigtige i alle Lande.

Salmen:

„Zion, naar paa Dig jeg tænker“
blev assungen.

Konferencepræsident H. F. Liljenquist frembar Hilsener fra de Hellige i Kjøbenhavn. Han havde lyttet med Øpmærksomhed til de Taler og Vidnesbryd, som var aflagte af Missionærerne i de forskjellige Møder af Konferencen. Sagde, at Enhver burde rette sig det Spørgsmaal: Hvor er den af Gud anerkendte Kirke paa Jorden? Alle vil indrømme, at den Kirke, Kristus oprettede, og den Lære, som han forkyndte, var den eneste sande, og den, som vil lede Menneskene til evig Øphøjelse i Guds Rige. De samme Principer og Ordinanser, som var nødvendige i forbums Dage, for at opnaa evig Salighed, er ligesaa nødvendige nu, eftersom Gud er evig og usforanderlig, og følgelig ogsaa hans Love. Den Helligaand vil lede Menneskene ind i al Sandhed, ja ind i Guds Dybheder. Fremhævede flere af Evangeliets Principer, og bar sit Vidnesbryd om, at Gud har oprettet sit Rige paa Jorden, med de samme

Principper, Ordinanser, Gaver og Embedsmænd, som i fordums Dage. Ønskede Herrens Velsignelser over de Førsamlede.

Til Slutning sang Koret Salmen: „Tænk, naar engang den Taage er forsvunden.“

Takfigelse af Eldste Ole Sorensen jun.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen:

„Vi atter församlede ere.“

Bon af Eldste Peter Christensen.

Salmen:

„Se et Land, mere skjont end en Dag“ blev affjungen.

Eldste Adolph M. Nielsen fremstod og udtalte sin Glæde over at være tilstede her i denne Konference; sagde, at for ham knytte mange behagelige Minder sig til dette Sted, da det er hans Fødeby, og han havde her hensvet sine Barndomsaar. Her fattede han Evangeliet og sluttede Pagt med Herren. Sagde, at Enhver har en Mission at udføre her paa Jorden, og at vi kunde være taknemmelige til Herren derfor, om den end kan være morsom, thi gjennem Trængsler ville vi opnaa Salighed i Guds Rige. Bevidnede, at hvad Verden falder „Mormonismen,“ er Herrens Gjerning, og ønskede, at Gud maatte velsigne de Hellige i Christiania Konference.

Salmen:

„I disse Riks og Tvedrags mørke Dage“ blev affjungen.

Præsident Edw. H. Anderson talte meget opmuntrende og hærrende om Mennekets Liv paa Jorden og sagde, at der er mange Morsommeligheder, som vi maa overvinde, for at kunne naa det Maal, som vi stræbe efter.

„I de fleste Tilfælde er Livet for os saaledes, som vi selv gjør det. Det højeste Maal for et Menneske her paa Jorden burde være, at lære deres Skaber og Gud at kjende, og forstå Sandheden og Vigtheden af deres Komme her. Paa Frugten skal man kjende Træt; et godt Træ kan ikke frembringe onde Frugter, ejheller kan et daarligt Træ frembringe gode Frugter. Dette var Frelserens egne Ord, og ere antagne som saadanne af den religiøse Verden.

Paa Frugterne skulde vi kjende, om de Sidste-Dages Helliges Samfund er, lignelsesvis talt, et godt Træ. Ved at undersøge deres Lærdomme ville vi finde, at de ere de samme, som var lært af Kristus og hans Disciple i fordums Dage. Og de Helliges Døpfrelser som et Folk, for at fremme Herrens Sag, vil staa som et urokkeligt Bidningsbyrd for den hele Verden. Han opmunstrede de Hellige til at leve deres hellige Religion, og ikke vige af Pligtens Sti eller gjøre Noget, som skulde bortdrive den Helligaand, der er bleven beseglet paa deres Hoveder, men at gaa fremad i Tro og Kraft og vise Verden et folgeværdigt Eksempel. Der er kun een Vej til Frelse og Saliggjørelse i Guds Rige, og det er Enhvers Pligt at finde denne Vej og at arbejde sig frem hele sit Liv med Fver og Midkjærhed, for at naa den Krone, som er lovet de Trofaste. Ønskede, at Guds Land maatte vere os til del.

Salmen:

„Blomstre som en Rosengaard“ blev til Slutning affjungen.

Takfigelse af Præsident A. Madison.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afslutning af Salmen:

„Almagts Gud, vi for Dinrone.“

Bøn af Eldste A. G. Christensen.

Salmen:

„O, lyt til Sandheds rene Rost“
blev affsungen.

Præsident Edw. H. Anderson fore-slog Kirkens Autoriteter til Øphol-delse i de Helliges Tro og Forbonner. Forslagene blev alle enstemmig ved-tagne.

Eldste H. A. PederSEN folte sin Uufuldkommenhed til at fremstille Evan-geliet's Principier, men stoled paa Herrens Alands Bejledelse. Hentydede til Skabelsen og, at Mennesket, efter at Alt var skabt og dannet, og beredt for Modtagelsen af det første Mennekespar, blev givet sin fri Vilje til at handle efter deres eget Thøfke. Herren gav dem visse Love, som de skulle efterleve, og ved Overtrædelsen deraf, skulle de straffes, som han forud gjorde dem bekjendt med; de faldt, og Shynden og Døden kom ind i Verden; al Skab-ningen sukkede under Forbandelsen og ventede paa den Tid, da Herren skulle give sin Enbaarne til et Sonoffer for Verden for derigjennem at oprette Adams FalD. Omtalte Omstændighederne ved Johannes den Dobsers Fodsel, han, som skulle berede Vejen for vor Frelser og Forløser. Hentydede til Kristi Komme og hans eksemplariske Levnet, hans Daab af Johannes i Jordans Flod o. s. v.

Fra den Tid begyndte han at lære Menneskene Vejen tilbage til Gud igjen; han kaldte tolv Apostle og ligeledes Halvfjerdssindsthve til at gaa ud i Ver-den og forkynde det evige Evangelium. Hans Kirke var saaledes oprettet med Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Gaverne fulgte dem, og hans Gjerning trivedes, indtil han paa Golgatha Kors satte Krønen paa sin Mission i disse Ord: „Alt er fuldbragt.“

Bed hans Himmelsgårt var den Mission, hvorför han var sendt, fuld-endt, og Adams FalD var forsonet. Kristi Kirke blev udryddet af Jorden; tilsidst skulde Morke Jorden og Dunkel-hed Folkenes Sind, som Profeterne havde sagt, idet de forudsaa denne for-gelige Tilstand, og inspirerede af Herren profeterede de, at Gud skulle gjen-give Evangeliet. (Aab. 14, 6.) Be-vidnede, at Evangeliet var giengivet i de sidste Dage, med de samme Ordina-nser og Principier, som forud var nødvendige for Guds Riges Bedlige-holdelse. Ønskede, at Herren maatte belsegne de Forsamlede.

Salmen:

„Oplad dit Øje, Kvinde, Mand“ blev til Øsvelksling affsungen.

Eldste A. M. Israelsen henledede Forsamlingen's Opmærksomhed paa Paulus' Udtalelser om den hellige Skrift, at de Profetier, som ere nedstrevne i den, enten ere gaaede i Øpfyldelse, eller skulle gaa i Øpfyldelse i Fremtiden.

Han hentydede til flere Profetier i Ejaias, Jeremias og Sacharias, som peger hen til Israels Indsamling; Amos siger i sit 3de Kapitel, 7de Vers: „Thi den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han haraab-enbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Folgeligvis er Aben-barings nødvendig for at udføre Guds Gjerning. Bevidnede, at Evangeliet er giengivet til Jorden ved hellige Engle; at Israels Indsamling er paabegyndt, og at Herren alle Begne byder Men-neskene at omvende sig og berede sig for hans Komme. Ønskede, at Herrens Belsegnelser maatte være os tildeL

Præsident Edw. H. Anderson ud-talte sin Tilsfredshed over denne Kon-férence, og glædede sig over Brødrenes Bemærkninger og over den Aland, som havde været tilstede. Takkede Enhver,

som havde bidraget til at glæde Missionærerne under deres Ophold i Konferencen; takkede ligeledes dem, som havde dekoreret Lokalet. Takkede Sangforet for deres opbyggende Sange, der havde bidraget sit til at gøre Konferencen behagelig.

Onskede Herrens Belsignelser over de Hellige i Christiania Konference.

Salmen:

„Naar skal vi vel sees igjen“ blev til Afslutning assjungen.

Takkigelse af Eldste Nephi Anderson.

Mandag Aften Kl. 8½ afholdtes et Rapport- og Præstedomsmøde.

Bon af Eldste Michael Johnson.

Salmen:

„Herrens Raad ej Stov udgrunder“ blev assjungen.

Præsident A. Madsen gav Beretning fra Christiania Gren; sagde, at Grenen er i en god Forfatning og mange trofaste Sidste-Dages Hellige holder sig her. Der var mange Udgifter forbundne med Lokalet og Grenens Underholdning, men de Hellige have gjort deres Bedste for at afhjælpe dette. Kvindesforeningen udførte et godt Arbejde iblandt de Fattige. Søndagskolen er i en nogenlunde trivelig Forfatning, og Herrens Land er de Hellige tildel.

Eldste H. A. Pedersen berettede fra Trondhjems Gren. De Hellige der ere trofaste og søger at gøre Herrens Vilje.

Eldste Edw. Berg gav Beretning fra Bergens Gren. De Hellige der føle sig glade i Evangeliet og ere enige i at fremme Herrens Værk. Mellem 2 a 3 hundrede Skrifter vare udsprettet i Grenen siden sidste Konference.

Eldste Michael Johnson berettede fra Arendals Gren. De Hellige der er i Almindelighed gode og trofaste Medlemmer. Et Forsamlingslokale lejes og Forsamlingerne ere i Almindelighed godt besøgte.

Eldste G. F. Mörch gav Beretning fra Drammens Gren. Der er en Kvindesforening, som søger at afhjælpe de Fattiges Trang. Flere Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede, og en Del Skrifter vare udsprettet, og Udgifterne for Evangeliet vare gode. Han følte sig tilfreds ved at være en Sandhedens Budbærer, og ønskede at gaa fremad og gøre sine Pligter.

Eldste John A. Andersen berettede, at han havde besøgt forskellige Steder i Arendals Gren, hvor han havde afholdt mange Forsamlinger og udsprettet Skrifter, der omhandlede vor Lære. Følte godt i sit Arbejde og vilde fremme Guds Værk.

Eldste Brynthe Andersen sagde, at Tilstanden i Frederikshalds Gren var efter Omstændighederne god; de Hellige ere i Almindelighed trofaste og søger at gøre Herrens Vilje. Onskede, at gaa fremad og gøre sit Bedste for Herrens Værks Forfremmelse.

Eldste James Eriksen gav Beretning fra Frederiksstadts Gren. Et Forsamlingslokale lejes, og Forsamlingerne ere godt besøgte. De Hellige der ere gode og trofaste Mennesker. Han havde godt Haab om Grenen i Fremtiden.

Eldste P. C. Christensen gav Beretning fra Eidsvolds og Hedemarkens Grene. De vare store i Udstreækning, og at gjennemrejse dem er forbunden med store Udgifter. Han i Forening med Eldste A. C. Christensen havde afholdt mange Forsamlinger og udsprettet en Del Skrifter. De Hellige der, ere trofaste og søger at leve deres Religion.

Bed den samlede Rapport fremgik, at i Konferencen var der 10 Grene, 14 Eldster fra Zion, og af det lokale Præstedomme 50 Eldster, 11 Præster, 27 Lærere og 6 Diaconer. Talt tæller Konferencen 591 Medlemmer. Siden sidste Konference var der 4 døbte og 5 døde.

Præsident Edw. H. Anderson foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner følgende Eldster som Missionærer i Konferencen: A. Madison som Præsident over Christiania Konference og Forstander for Christiania Gren med A. M. Nielsen som hans Medhjælper; A. M. Israelsen som Forstander for Tromsø Gren og Nephi Anderson som hans Medhjælper; Hans A. Pedersen som Forstander for Trondhjems Gren og Ole Olsen som hans Medhjælper; James Eriksen som Forstander for Bergens Gren; Michael Johnson som Forstander for Arendals Gren; Brynte Andersen som Forstander for Frederikshalds Gren og John A. Andersen som hans Medhjælper; Herman Knudsen som Forstander for Frederikstads Gren; Peter Christensen som Forstander for Eidsvolds Gren og So-

seph Hollman som hans Medhjælper; A. G. Christensen som Forstander for Hedemarkens Gren og Ole Sorensen jun. som hans Medhjælper; G. F. Mørch som Missionær i Drammens Gren.

Endvidere foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner alle de lokale Autoriteter og Institutioner i Christiania Gren. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Præsident Edw. H. Anderson fulgte sig tilfreds over Missionærernes Arbejde, og havde et godt Haab om Missionens Fremgang i Norge. Onskede, at Herren maatte velsigne de Hellige i Christiania Konference, og at Herrens Værk maatte gaa fremad. Opmunstrede alle til Midkhærhed i Udførelsen af deres Pligter, og nedbad Herrens Velsignelse over de Førsamlede.

Salmen:

"Nærmere, Gud, til Dig"
blev til Slutning assungen.

Taksgelse af Præsident Edw. H. Anderson.

G. F. Mørch.
Striver.

Dødsfald.

Syster Mathilda, Datter af Andrew J. Wahlquist (født Sandahl), født i Salt Lake City, Utah, den 14de Marts 1891, døde samme steds den 8de Maj 1892.

Eldste Andrew J. Wahlquist er just ankommen som Missionær fra Utah og virker for Nærværede i Göteborg Konference. Han var i New York paa sin Rejse hertil, da han modtog Telegram om sin Datters Død. Vi bede Herren at skjænke de sorgbæthngede Forældre den Fred og Trost i Sorgens Lime, som Evangeliets Land alene kan bringe.

Innehold.

Tale af Eldste Charles W. Penrose	289	Vestikkelse	297
Red. Amt.: Kristi Kirke	296	Uddrag af Korrespondance	297
Aankomst af Missionærer	296	Konferencen i Christiania	298
Afløsning	296	Dødsfald	304

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sol.
Trykt hos F. C. Bording (B. Peterien).